

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/221/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121256723
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:6121256723.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Mičietovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu A. B. B., nar. X.XX.XXXX, C. XXX/XX, zast. ILLEŠ, advokátska kancelária s.r.o., Košice, Floriánska 19, IČO: 52 082 881 proti žalovanému D. B., nar. X.X.XXXX, E., C. X, zast. advokátskou kanceláriou Steiner & Associates s.r.o., Košice, Plávková 2, IČO: 36 864 081, o zaplatenie 10.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 24C/16/2021 zo 14. júna 2022

rozhodol:

Rozsudok zrušuje a vracia späť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (v ďalšom „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu (výrok I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100% (výrok II.).

2. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že sa žalobca žalobou domáhal zaplatenia 10.000 eur spolu s príslušenstvom dôvodiac, že na základe ústnej zmluvy o pôžičke požičal žalovanému 10.000 eur, ktorú sumu mu poukázal na účet v banke 23.3.2018 a ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 18.7.2018. Žalovaný existenciu zmluvy o pôžičke poprel, potvrdil síce poukázanie sumy 10.000 eur žalobcom na svoj účet, avšak nie titulom pôžičky, ale tvrdil, že tieto peňažné prostriedky slúžili na zabezpečenie dokončenia diela - výroby a montáže okien v rodinnom dome žalobcu a v skutočnosti boli určené spoločnosti NorwisFiber s.r.o., zhotoviteľovi diela, resp. konkrétne jej konateľovi D. F. a žalovaný predstavoval v celej transakcii len tzv. „platobné miesto“, prostredníctvom ktorého bola platba žalobcu realizovaná zhotoviteľovi diela. Vysvetlil, že tomu tak bolo preto, lebo bol osobou, ktorá žalobcovi odporučila zhotoviteľa diela, ktorý zhotoviteľ si záväzok zo zmluvy o dielo nesplnil, a preto žalovaný považoval za svoju povinnosť pomôcť pri dokončení realizácie diela. Poukázal na vzájomné rozpory medzi konateľmi spoločnosti NorwisFiber s.r.o., na platobnú neschopnosť spoločnosti/zhotoviteľa, včítane neschopnosti vyplatiť mzdu zamestnancom, na zablokovaný účet zhotoviteľa v dôsledku začatej exekúcie, resp. konkurzu na jeho majetok a na obavu z toho, že v prípade poskytnutia peňažných prostriedkov na účet zhotoviteľa by na tieto mohol siahnuť druhý z konateľov B. B., proti ktorému bolo začaté trestné stíhanie pre podvod a spreneveru a tým mohla byť ohrozená výplata miezd zamestnancov pod hrozbou ich nenastúpenia nasledujúci pracovný týždeň, počnúc pondelkom 26.3.2018 do práce a dokončenia výroby, dodávky a montáže okien do domu žalobcu. Preto, tvrdil, že sa zhotoviteľ dohodol so žalobcom, aby žalobca poukázal finančné prostriedky na účet žalovaného a on - žalovaný s tým v snahe pomôcť, súhlasil. Dôvodil, že si finančné prostriedky neponechal, ale ešte toho istého dňa ich zo svojho účtu vybral a postupne vykonal hotovostné platby jednotlivých súm predstavujúcich výšku miezd zamestnancov zhotoviteľa, na ich bankové účty.

Žalobca voči tvrdeniam žalovaného namietol, poukázal na to, že platbu ktorú na jeho účet poukázal, akceptoval bez akýchkoľvek výhrad voči poznámke o pôžičke. Ak by aj mali peňažné prostriedky slúžiť na ten účel, ktorý uviedol žalovaný, nevidel žalobca dôvod, aby sa previedli práve na účet žalovaného.

Ani to, že žalovaný toho istého dňa 23.3.2018 previedol peňažné prostriedky na účty zamestnancov zhotoviteľa, nevylučuje, že sa jednalo o pôžičku od žalobcu.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom sporových strán a výsluchom svedkov a oboznámením listinných dôkazov včítane listín z vyšetrovacieho spisu a vymedzil, že nebolo sporné medzi stranami, že žalobca 23.3.2018 poukázal na účet žalovaného 10.000 eur a, že do poznámky pre príjemcu uviedol „Pôžička pre B. D. do 18.7.2018“. Za spornú otázku vymedzil súd otázku, či bola medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o pôžičke. V súvislosti s touto otázkou, s ohľadom na žalobcom tvrdenú skutočnosť, že zmluva o pôžičke bola uzavretá ústne, súd dospel k záveru, že žalobca dôkazné bremeno neunesol. Nepreukázal obsah práv a povinností zmluvných strán zo zmluvy o pôžičke, ako ani vznik záväzku žalovaného vrátiť odovzdané peňažné prostriedky žalobcovi ako veriteľovi. Mal za to, že samotnému prevodu finančných prostriedkov na inú osobu nemožno pričítať právne účinky, ktoré nastávajú pri prejavoch (vôle), ktorými účastníci vyjadrujú zhodnú vôľu uzavrieť zmluvu o pôžičke. Poukázal na uznesenie NS SR 7MCdo/12/2011, podľa ktorého, ak je prejav vôle uskutočnený mlčky (konkludentne), uplatňuje sa v týchto prípadoch pravidlo, ktoré dovoľuje na ňu (vôľu) prihliadať, len pokiaľ (vzhľadom na všetky okolnosti) sú vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, že tu vôľa je a tiež i to, aká je táto vôľa. Žalobca k okolnostiam uzavretia zmluvy tvrdil, že sa so žalovaným dohodli, že mu požičia 10.000 eur bezúročne s lehotou splatnosti do 3 mesiacov s tým, že následne mu poskytol lehotu na vrátenie o mesiac viac, čo vyjadril v poznámke vykonanej pri prevode - t.j. do 18.7.2018. Žalobca uviedol, že pri uzatváraní zmluvy o pôžičke nebol prítomný žiaden svedok a tiež to, že to bola jediná pôžička medzi ním a žalovaným. Súd uzavrel, že vzhľadom na popretie záväzku zo strany žalovaného sa tak žalobca ocitol v dôkaznej núdzi ohľadne svojho tvrdenia o vôli strán uzavrieť zmluvu o pôžičke, pričom súčasne z dokazovania vyplynul aj iný možný dôvod peňažného plnenia zo strany žalobcu svedčiaci pre záver o pochybnostiach súdu, že skutočne došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke.

V súvislosti s iným možným dôvodom peňažného plnenia žalobcu súd uviedol, že vykonaným dokazovaním (z listín vyšetrovacieho spisu OR PZ v Košiciach ČVS:ORP-1251/4/VYS-KE-2021) mal za preukázané, že žalobca ako objednávateľ uzavrel so spoločnosťou NorwisFiber s.r.o. ako zhotoviteľom zmluvu o dielo, na základe ktorej sa zhotoviteľ zaviazal vykonať dodávku a montáž okien a dverí z fibreglassu v termíne do 9.2.2018 na rodinnom dome žalobcu za dojednanú cenu 41.901 eur. Nebolo sporné medzi stranami, že zákazku sprostredkoval zhotoviteľovi žalovaný. Mal preukázané, že žalobca poukázal zálohu na cenu diela 41.000 eur na účet oznámený konateľom spoločnosti B. B., a to dňa 28.8.2017 vo výške 30.000 eur a 23.9.2017 vo výške 11.000 eur. Zhotoviteľ svoj záväzok nedodrжал a v dojednanej lehote dielo nezhotovil. Žalobca komunikáciou s konateľom spoločnosti D. F. zistil, že cena za dielo 41.000 eur nebola poukázaná na účet firmy zhotoviteľa, ale na súkromný účet B. B., a z toho dôvodu zhotoviteľ nepokračoval v realizácii diela. Žalobca na základe uvedeného podal trestné oznámenie a proti B. B. je vedené trestné stíhanie vo veci zločinu podvodu a sprenevery, v rámci ktorého si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 41.000 eur, resp. 30.000 eur za dôvodu, že časť zo zálohy, 11.000 eur B. B. žalobcovi následne vrátil. Súd mal za preukázané, že v plnení diela sa pokračovalo až na základe novej dohody uzavretej medzi žalobcom a druhým z konateľov spoločnosti NorwisFiber s.r.o., D. F. a to po zaplatení ďalších platieb žalobcu ako objednávateľa, ktoré boli nad rámec pôvodne dohodnutej ceny za dielo. Vyplynuli tieto skutočnosti z výpovede žalobcu a výpovedí svedkov v trestnom konaní. O.i. poukázal súd na výpoveď žalobcu v trestnom konaní, kde uviedol, že okná mu boli dodané na základe nových platieb za sumu vo výške cca 21.000 eur. – to by nasvedčovalo nesprávnosti, nepravdivosti tvrdení žalovaného

Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného o existencii dohody, že suma 10.000 eur na dokončenie diela bude realizovaná prostredníctvom neho, uviedol, že bola uzavretá na stavbe rodinného domu žalobcu v prítomnosti žalobcu, konateľa NorwisFiber s.r.o. D. F. a D. G., bývalého zamestnanca H. I. - t.z. bez žalovaného Súd uviedol, že tvrdenie žalovaného v tomto smere potvrdila aj výpoveď svedka D. G.. Žalovaný aj svedok G. zhodne vypovedali, že D. F. požadoval na dokončenie diela 10.000 eur s tým, že inak zamestnanci neprídu na ďalší týždeň do práce, peniaze nemohli byť poslané na účet zhotoviteľa kvôli konfliktom medzi konateľmi a riziku, že ich z účtu vyberie druhý konateľ a súčasne bolo potrebné zabezpečiť, aby sa peniaze čo najskôr dostali na účty zamestnancov, aby títo nasledujúci pracovný deň pondelok mohli nastúpiť do práce, a preto sa dohodlo (žalobca, D. F. a žalovaný bez Vargu?), že žalobca poukáže 10.000 eur na účet žalovaného, ktorý mal následne zabezpečiť vyplatenie peňazí na účty zamestnancov zhotoviteľa – podrobnosti? čísla účtov?. Súd mal preukázané tvrdenie žalovaného o existencii dohody, vkladovými lístkami. Z týchto zistil, že žalovaný v ten istý deň, kedy mu žalobca previedol na účet 10.000 eur (23.3.2018), poukázal na účty konkrétnych zamestnancov D. J., K. D., C. F. a D. G. spolu sumu 4.500 eur. Ohľadom zvyšnej sumy peňazí, tvrdil žalovaný, že dal 500 eur zamestnancovi zhotoviteľa D. G. na nákup materiálu na dokončenie diela, 1.500 eur

konateľovi zhotoviteľa D. F. na zaplatenie poplatku za konkurz, plus 70 eur pre notára, 1.000 eur pre firmu Vodotrans (záväzok zhotoviteľa voči dodávateľovi), 500 eur pre firmu Fibrolux (záväzok zhotoviteľa voči dodávateľovi) a ostávajúca časť 430 eur tvrdil, že boli peniaze použité na ostatné drobné položky, napr. kľučky, nástroje atď. Svedok D. G. potvrdil, že okrem sumy 1.500 eur titulom platu obdržal od žalovaného aj sumu 500 eur, ktorú použil na nákup montážnych potrieb.

Súd konštatoval, že síce na účty zamestnancov žalovaný vložil len časť zo žalobcom poukázanej sumy, a to v rozsahu 4.500 eur, pričom žalobca namietal, že žalovaný nepreukázal, ako naložil so zvyšnou sumou 5.500 eur. Vykonávať dokazovanie zamerané na túto otázku však súd pokladal za nadbytočné, pretože po oboznámení sa s obsahom trestného spisu vystala ďalšia otázka, ktorá (okrem už uvedených skutočností) zásadným spôsobom spochybnila tvrdenie žalobcu o existencii zmluvy o pôžičke medzi ním a žalovaným. Žalobca v trestnom oznámení z 12.2.2018, ako aj v zápisnici z vylúčeného pojednania z 22.2.2018 uviedol, že 19.12.2017 (po zistení, ako bolo naložené s jeho zálohou na dielo 41.000 eur) po porade s právnikom zaslal B. B. výzvu na vrátenie 41.000 eur, v ktorej už ako dôvod uviedol pôžičku dôvodiac, že tak mu to poradil právnik, napriek tomu, že peniaze boli zaslané ako záloha na okná. Táto skutočnosť, že žalobca vyzval B. B. na vrátenie peňazí, ktoré mu poskytol titulom ceny za dielo, s poukazom na neexistujúcu zmluvu o pôžičke, významným spôsobom vzbudila pochybnosti, či medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o pôžičke a evokovala dojem, že žalobca sa pri nových platbách zameraných na dokončenie diela snažil ďalšie finančné toky takýmto spôsobom ošetriť (chrániť sa). Vo svetle tejto skutočnosti (že žalobca B. B. vyzval na vrátenie peňazí s poukazom na neexistujúcu zmluvu o pôžičke) pokladal súd za irelevantnú argumentáciu žalobcu zdôrazňujúceho, že nikdy v rámci trestného konania nespomenul sumu 10.000 eur, keď sa ho vyšetrovatelia pýtali, aké ďalšie vedľajšie náklady okrem sumy 41.000 eur mal s dokončením diela a že sumu 10.000 eur nespomenul práve preto, že to bola pôžička a nie niečo, čo by bolo spojené so zmluvou o dielo. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu súd konštatoval, že dokazovanie v trestnom konaní nie je zamerané na sumu 10.000 eur, ktorá je predmetom tohto konania, ale skutkové okolnosti, ktoré boli predmetom vyšetrovania, sa odvíjali od obsahu trestného oznámenia podaného žalobcom ešte predtým, ako malo dôjsť k uzavretiu zmluvy o pôžičke a ešte predtým, ako žalobca sumu 10.000 eur poukázal na účet žalovaného.

Zhrnúc uvedené, konštatoval súd, že vzhľadom na všetky okolnosti neboli vylúčené pochybnosti o tom, že tu bola vôľa sporových strán, ktorej obsahom bolo uzavretie zmluvy o pôžičke. Žalobca teda nepreukázal tvrdený obsah zmluvných dojednaní zo zmluvy o pôžičke uzavretej ústne, spôsobilých založiť povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi uplatňovaný nárok. Vo svetle vykonaných dôkazov, vzhľadom na súvisiace okolnosti - zmluva o dielo, vkladové lístky z toho istého dňa, kedy bola suma 10.000 eur poukázaná, kroky žalobcu pri uplatňovaní vrátenia zaplatenej zálohy za cenu diela, mal súd za nemožné urobiť nepochybný záver o tom, že medzi stranami došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, t.j. že vôľou žalobcu bolo prenechať žalovanému peniaze a zároveň vôľou žalovaného tieto peniaze vrátiť žalobcovi v dojednanej dobe. Vzhľadom na teóriu dôkazného bremena sa v danom prípade žalobca, keďže sa rozhodol previesť finančné prostriedky na účet iného subjektu, vystavil dôkaznej núdzi v súvislosti s tvrdením o ústnej forme uzavretia zmluvy o pôžičke, ktorú protistrana poprela. Keďže žalobca ako veriteľ dôkazné bremeno preukázania uzavretia zmluvy o pôžičke so žalovaným neunesol, rozhodnutie súdu vyznelo v jeho neprospech, žaloba bola zamietnutá bez toho, aby sa súd musel ďalej zaoberať pravdivosťou tvrdení, ktoré sú súčasťou procesnej obrany žalovaného a za týmto účelom vykonáva dokazovanie. Preto súd ani nevykonal dokazovanie vylúčeného svedka D. F., ktorého navrhoval žalobca vypočuť k okolnostiam poskytnutia uvedenej sumy, ako aj k spôsobu jej použitia, ktorú žalobca poukázal na účet žalovaného. Súdom dôvodil, že predmetom konania bolo skúmanie, či medzi sporovými stranami bola uzavretá zmluva o pôžičke. Skutkové tvrdenie žalobcu v tomto smere nepodporil žiadny dôkaz a D. F. ani nikto iný podľa tvrdenia žalobcu pri uzatváraní zmluvy o pôžičke prítomný nebol.

Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa zásady úspechu v konaní a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku včas podal odvolanie žalobca a to v celom jeho rozsahu, dôvodiac, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil mu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Najskôr sa zaoberal záverom súdu, v zmysle ktorého on – žalobca neunesol dôkazné bremeno. Nestotožnil sa s dôvodmi súdu v tomto smere, uvedenými v odseku 12. odôvodnenia rozsudku. Mal za to, že svoje tvrdenia o uzavretí ústnej zmluvy o pôžičke so žalovaným preukázal, a to listinným

dôkazom – výpisom z účtu z 23.3.2018 s poznámkou, popisom transakcie v znení: „Pôžička pre B. D. do 18.7.18“. Opätovne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 9Co/5/2019 zo 4.7.2019 (na ktoré upriamoval pozornosť už vo vyjadrení zo 7.6.2022), z ktorého citoval. Mal za to, že obdobne ako v citovanom rozhodnutí tým došlo k presunu bremena tvrdenia ako aj dôkazného bremena na žalovaného, práve ktorý vo vzťahu k svojim tvrdeniam neunesol dôkazné bremeno. Tvrdil, že sa súd v rozsudku opomenul zaoberať predmetnými tvrdeniami žalobcu vo vzťahu k právnomu dôvodu poskytnutia sumy žalovanému, ktorý nespochybniteľne preukázal výpisom z účtu s popisom transakcie. Dal do pozornosti, že žalovaný tento popis transakcie začal rozporovať až po doručení predžalobnej výzvy. Mal za to, že nebol dôvod posudzovať jeho prípad inak, ako posúdil obdobnú situáciu Krajský súd v Bratislave v citovanom rozhodnutí, s ktorým sa súd žiadnym spôsobom nevyporiadal, aj napriek tomu, že žalobca na obdobnosť situácie, resp. na obdobný skutkový stav, v ktorom príslušný súd dospel k opačnému záveru ako súd prvej inštancie v posudzovanej veci, poukazoval. Mal za to, že tým súd postupoval v rozpore s povinnosťou dať jasnú a zreteľnú odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ktoré majú pre vec podstatný význam.

V súvislosti s právnym posúdením zmluvy o pôžičke súdom prvej inštancie namietol, že súd sa nijako nevyporiadal s tým, že žalobca práve za účelom potvrdenia dojednaných podmienok, s predvídavosťou a z opatrnosti uviedol do poznámky platby jej skutočný účel, čo preukázal priloženým potvrdením o úhrade sumy 10.000 eur na účet žalovaného s poznámkou, a napriek tomuto predloženému dôkazu konštatoval, že skutkové tvrdenia žalobcu o zmluve o pôžičke nepodporil žiaden dôkaz.

Nesúhlasil s konštatovaním súdu v odseku 21 odôvodnenia rozsudku, kde súd uviedol: „Sám žalobca vo svojej výpovedi v tomto konaní (19.10.2021) uviedol, že okná mu boli dodané na základe nových platieb za sumu vo výške cca 21.000 eur.“ Žalobca namietal, že v zmysle zápisnice o pojednávaní z 19.10.2021 vypovedal inak a svoju výpoveď citoval, v uvedenej citácii svojej výpovede zdôraznil (podčiarkol), že výpoveďou odkázal na trestný spis a navrhol vykonať dokazovanie jeho oboznámením vo veci obvineného B. B., č. ORP:1251/4/VYS-KE-2019 a tvrdil, že z trestného spisu vôbec nevyplývajú skutočnosti tvrdené žalovaným, najmä neobsahuje žiadnu zmienku o tom, že suma 10.000 eur, ktorú žalobca poslal žalovanému, mala ísť pre zamestnancov firmy, aby vôbec prišli do práce dokončiť zákazku. Tvrdil, že zo zápisnice o pojednávaní z 19.10.2021 nevyplýva, že by uvedená suma cca 21.000 eur predstavovala len sumu „nových platieb“, t.z. dodatočných úhrad, ktoré mal žalobca uhrádzať navyše k pôvodnej sume 41.000 eur, tak ako to v rozsudku uviedol súd prvej inštancie. Záver súdu vo vzťahu k sume 21.000 eur označil za nepodložený. Tvrdil, že z trestného spisu vyplývajú presné sumy nových platieb, ktoré za účelom dodania diela on - žalobca uhradil dodávateľom. K svojej výpovedi v civilnom konaní uviedol, že vypovedal bez toho, aby pritom vychádzal z relevantných podkladov.

V súvislosti s návrhom na vykonanie dokazovania oboznámením s trestným spisom vo veci obvineného B. B., namietol, že súd v rozsudku opomenul zohľadniť skutočnosti vyplývajúce z trestného spisu, na ktoré on - žalobca počas konania upozorňoval, a len sa stroho vyjadril, že okolnosti o ktorých majú svedčiť/byť preukázané sú irelevantné a dokazovanie v trestnej veci sa netýka tohto konania. Dal do pozornosti, že v odsekoch 21., 26. až 30. odôvodnenia rozsudku, však súd poukázal na viacero skutočností vyplývajúcich práve z trestného spisu (výpovede v trestnom konaní.), avšak v súvislosti s ním navrhnutým dokazovaním argumentoval tým, že dokazovanie v trestnej veci nie je zamerané na predmet tohto civilného konania. Namietol, že postupom súdu bol porušený princíp rovnosti strán a právo žalobcu na spravodlivý proces, keď súd vykonal dôkaz oboznámením sa s trestným spisom, pričom zásadne jednostranne prihliadal na skutočnosti z neho vyplývajúce v prospech žalovaného, najmä keď vytrhol z kontextu časť výpovede žalobcu v trestnom konaní, o čom svedčí uvedená citácia z jeho výpovede, pri ktorej súd opomenul zohľadniť, že „nové platby“ sú v ďalšej vete ozrejmene.

Namietal voči tomu záveru súdu, ktorý považoval tú skutočnosť, že on - žalobca vyzval B. B. na vrátenie peňazí poskytnutých mu titulom ceny za dielo, s poukazom vo výzve na neexistujúcu zmluvu o pôžičke, za podstatnú, vzbudzujúcu pochybnosti, či medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o pôžičke a evokujúca (táto skutočnosť) dojem, že žalobca sa pri nových platbách zameraných na dokončenie diela snažil ďalšie finančné toky takýmto spôsobom „ošetriť“.

Argumentoval v tej súvislosti, že už vo vyjadrení zo 7.6.2022 uviedol, že suma zálohy, o ktorej vymáhanie išlo v trestnom konaní, nie je predmetom tohto civilného konania, a teda spôsob vymáhania tejto zálohy je pre toto konanie irelevantný. Skutkové okolnosti vyplatenia tejto sumy zálohy boli odlišné – záloha bola vyplatená na účet bez popisu transakcie. Suma 10.000 eur vymáhaná v tomto konaní bola, však odoslaná s presným popisom transakcie zachytávajúcej náležitosti ústnej zmluvy o pôžičke ako aj účel zaslania prostriedkov, ktorý nebol žalovaným až do doručenia predžalobnej výzvy rozporovaný. Nesúhlasil preto so záverom súdu, v zmysle ktorého spôsobom vymáhania sumy 10.000 eur v trestnom konaní sú významne spochybnené jeho (žalobcove) tvrdenia v tomto konaní o zmluve o pôžičke.

Poukázal na to, že vo vzťahu k jeho výpovedi z 18.11.2020 súd v odôvodnení citoval časť výpovede, v zmysle ktorej si mal žalobca dokončenie diela doplatiť. Upozornil na to, že súd v odôvodnení opomenul ďalšiu časť jeho výpovede, nasledujúcu ihneď po citovanej časti v znení: „následne mi Červený mi povedal, že treba doplatiť spoločnosti WMA – Glass s.r.o. sumy vo výške 1.445 eur za sklá a spoločnosti GODO s.r.o. sumy vo výške 5.524,45 eur za profily. A sumu vo výške 3.000 eur som zaplatil za dokončenie a odovzdanie profilov tiež jednej z týchto spoločností, ale momentálne neviem ktorej ... Teda som dodatočne musel uhradiť ešte sumu asi 9969,45 eura ...“ Tvrdil, že z uvedeného vyplýva, že súd časť výpovede citovanú v rozsudku vytrhol z kontextu, pretože opomenul skutočnosť, že žalobca v tejto výpovedi presne menoval výdavky, ktoré dodatočne uhradil za účelom dokončenia diela celkom vo výške 9.969,45 eura. Opätovne zdôraznil, že tieto sumy vyplácal zo svojho vlastného účtu priamo na účty samotných dodávateľov. Uviedol, že suma 10.000 eur adresovaná žalovanému sa v jeho výpovedi nespomína, pretože túto previedol za účelom poskytnutia pôžičky a nie na financovanie dokončenia diela.

Poukázal aj na výpoveď svedka F., ktorý uviedol: „Na základe novej objednávky a úhrady komponentov zo strany žalobcu sa snažím túto zákazku dokončiť.“ a mal za to, že tento svedok vo vzťahu k novým platbám uviedol, že žalobca uhrádzal komponenty, čo súhlasí aj s výpoveďou samotného žalobcu. Namietal, že súd v odôvodnení rozsudku nevzal do úvahy, že v žiadnej z výpovedí žalobcu, žalovaného alebo svedka v trestnom konaní sa vymáhaná suma 10.000 eur nespomína, na to však v zmysle bodu 30. odôvodnenia neprihliadol a mal túto skutočnosť za irelevantnú, dôvodiac tým, že skutkové okolnosti, ktoré boli predmetom vyšetrovania sa odvíjali od obsahu trestného oznámenia, ktoré podal žalobca ešte pred tým, ako malo dôjsť k uzavretiu zmluvy o pôžičke a ešte pred tým, ako poukázal sumu 10.000 eur na účet žalovaného. Namietol však, že súd opomenul zohľadniť, že sa tieto osoby v trestnom konaní vyjadrili aj k dokončeniu predmetného diela a jeho financovaniu, pričom o týchto skutočnostiach vypovedali až po poukázaní sumy pôžičky na účet žalovaného. Vyhodnotenie jeho argumentu za irelevantný argument mal za bezdôvodné a svojvoľné, pretože je v rozpore s vykonaným dokazovaním.

Poukázal na to, že súd vykonal dokazovanie výsluchom svedka G. navrhnutého žalovaným, ktorý sa vyjadril k skutočnostiam tvrdným žalovaným a teda k spôsobu použitia sumy 10.000 eur na výplatu miezd zamestnancov, avšak návrh žalobcu na vypočutie svedka Červeného zamietol dôvodiac to v bodoch 33. a 34. odôvodnenia rozsudku. Žalobca namietal, že svedok F. za rovnakých podmienok ako G. vypočutý nebol, pričom práve výpoveďou svedka Červeného mohlo dôjsť k odstráneniu pochybností, ktoré do konania vniesol žalovaný, čo by mohlo v konečnom dôsledku mať za následok, že v zmysle citovaného rozhodnutia Krajského súdu Bratislava by žalobca uniesol dôkazné bremeno týkajúce sa pôžičky.

V časti IV. odvolania poukázal žalobca/odvolateľ na nesprávne skutkové zistenia súdu z vykonaného dokazovania na základe ostatných dôkazov. Poukázal na zmluvu o dielo a dodatok k nej, ako aj na predchádzajúcu e-mailovú komunikáciu medzi ním a svedkom Červeným s tým, že upozornil na svoje vyjadrenie, že z obsahu e-mailu je zrejme oznámenie konateľa spoločnosti o neschopnosti firmy pokračovať v zákazke a na tento akt nadväzovalo uzavretie Dodatku č. 2, z ktorého vyplýva, že došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu, ktorý (tak) bol medzi žalobcom a zhotoviteľom ukončený ešte pred poskytnutím pôžičky. Teda z predložených dôkazov vyplýva, že neexistoval dôvod na poskytnutie peňazí pre zamestnancov firmy Norwis Fiber, keďže bola zmluva o dielo s touto spoločnosťou ukončená. Namietol, že súd sa s týmito podstatnými skutočnosťami v konaní žiadnym spôsobom nevyporiadal.

Upozornil na bod 32. odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd na argumentáciu žalobcu, že ak aj toho istého dňa 23.3.2018 žalovaný previedol peňažné prostriedky na účty zamestnancov zhotoviteľa, to ešte nevyklučuje, že sa jednalo o pôžičku (od žalobcu), konštatoval, že rovnako uvedená skutočnosť ani nepotvrďuje, že sa jednalo o pôžičku. Napriek tomu v bode 23. odôvodnenia uviedol, resp. dospel k záveru, že táto skutočnosť (vyplatenie miezd na účty zamestnancov v deň pripísania sumy 10.000 eur na účet žalovaného) má potvrdzovať existenciu dohody o vyplatení miezd zamestnancom zo strany žalobcu prostredníctvom žalovaného, ktorá skutočnosť predstavuje protiargument k pôžičke v tomto konaní. Argumentoval, že ak má súd vo vzťahu k rovnakej skutočnosti v jednom bode odôvodnenia za to, že pôžičku ani nepreukazuje ani nevyklučuje, pričom v ďalšom bode už táto skutočnosť má preukazovať dohodu, ktorá popiera existenciu pôžičky medzi žalobcom a žalovaným, ide o zmätočný rozsudok. Žalobca mal tiež za to, že súd dostatočne nevysvetlil súvislosť medzi platbami na účty údajných zamestnancov a prijatím sumy 10.000 eur od žalobcu a ani nevysvetlil, ako má skutočnosť o vyplatení miezd na účty zamestnancov v deň pripísania sumy 10.000 eur, potvrdzovať dohodu medzi ním – žalobcom, žalovaným a Červeným o úhrade miezd zamestnancom prostredníctvom žalovaného. Mal za to, že nemožno úhrady spájať so sumou 10.000 eur len z dôvodu, že boli vyplatené v ten istý

deň a vychádzajúc z výpovede žalovaného a svedka G., ktoré sú vo vzájomnom rozpore, tieto úhrady ani neboli vykonané vo výške prijatej sumy 10.000 eur, ale len 4.500 eur.

Poukázal na výpoveď svedka G. na pojednávaní 28.4.2022, ktorý vypovedal o stretnutí so žalobcom a Červeným na dome žalobcu a dal do pozornosti, že z výpovede svedka vyplýva, že nebol prítomný pri údajnej dohode, kde by žalobca súhlasil s dodatočným vyplatením sumy 10.000 eur na dokončenie zákazky, ani pri údajnej dohode, kde by žalobca uviedol, že uvedené prostriedky má k dispozícii a je ochotný ich odovzdať za účelom dokončenia diela a dokonca ani pri údajnej dohode, kde by Červený požiadal žalovaného o prijatie peňažných prostriedkov od žalobcu. Mal za to, že tento svedok teda vypovedal o záveroch stretnutia (dohode o vyplatení peňazí zamestnancom zo strany žalobcu prostredníctvom žalovaného), na ktorom sám nebol zúčastnený. Naopak žalovaný 19.10.2021 vypovedal, že k dohode, že mu žalobca prevedie 10.000 eur na účet, malo dôjsť na stavbe žalobcu v prítomnosti Červeného a Vargu. Výpoveď žalovaného a svedka sú vo vzájomnom rozpore vo vzťahu k prítomným osobám na stretnutí, ako aj vo vzťahu k tomu, čo malo byť predmetom dohody. Súd však tvrdenie o predmetnej dohode nesprávne prijal ako skutočnosť, o ktorej žalovaný so svedkom zhodne vypovedali.

Upozornil na to, že výpoveď svedka G. a výpoveď žalovaného sa nezhoduje ani pokiaľ ide o výšku čiastky zo sumy 10.000 eur, ktorá mala byť údajne vyplatená svedkovi G.. Žalovaný vypovedal, že mu bola vyplatená suma 1.500 eur na účet jeho priateľky a suma 2.000 eur v hotovosti, naopak svedok G. potvrdil prijatie sumy 1.500 eur bezhotovostne na účet a zároveň sumy okolo 500 eur v hotovosti. Podľa žalobcu ide o zásadný rozdiel, ktorý vzbudzuje dojem o nepravdivosti tvrdení, či už žalovaného alebo svedka.

Uzavrel, že závery súdu o uzavretí dohody, predmetom ktorej malo byť vyplatenie miezd zamestnancov prostredníctvom žalovaného, nemohli z vykonaného dokazovania vyplývať, pretože sú s vykonaným dokazovaním v rozpore.

Vo vzťahu k vykonaným platbám namietal, že žalovaný v priebehu konania predložil vkladové lístky, avšak nepreukázal, že účty, na ktoré mali byť prostriedky vložené, patria práve zamestnancom Norwis Fiber s.r.o. Tvrdil, že perom vpísaná poznámka žalovaného na jednotlivých vkladových lístkoch nepreukazuje vlastníka bankového účtu. Na tieto nezrovnalosti vo výpovediach žalovaného a svedka poukázal žalobca už v priebehu konania, avšak súd sa s nimi v rozsudku nevyporiadal.

Namietol voči postupu súdu a jeho konštatovaniam v bodoch 25. a 26. odôvodnenia rozsudku, kde súd uviedol že: „Je pravdou, že na účty zamestnancov bola žalovaným vložená len časť zo žalobcom poukázanej sumy a to v rozsahu 4.500 eur, pričom žalobca namietal, že žalovaný nepreukázal, ako naložil so zvyškom (5.500 eur). Súd však pokladal za nadbytočné vykonávať dokazovanie zamerané na vyššie uvedenú otázku.“, a to, že súd neodôvodnil, prečo sa touto otázkou v konaní ďalej nezaoberal a nevyporiadal sa s jeho argumentmi vo vzťahu k tejto otázke.

Žalobca namietol, že tvrdenia žalovaného o účele vyplatenia sumy 10.000 eur na jeho účet sú značne rozporuplné, nejednotné a nepodložené žiadnymi relevantnými dôkazmi. Tvrdil, že keď žalovaný predložil ako dôkaz vkladové lístky, ktoré majú preukazovať vklad celkovej sumy vo výške 4.500 eur na súkromné účty, ktoré podľa jeho vyjadrení majú patriť zamestnancom Norwis Fiber s.r.o., účelovo zmenil svoje tvrdenia a namiesto pôvodnej sumy určenej na mzdy vo výške 10.000 eur sa na výplatu miezd malo použiť len 4.500 eur, pričom na použitie zvyšných 5.500 eur žalovaný nepredložil žiadne dôkazy. K položkám údajne tvoriacim sumu 5.500 eur žalovaný ani neuviedol, akým spôsobom by mali súvisieť so zákazkou žalobcu (napríklad konkurzný poplatok spoločnosti Norwis Fiber s.r.o.). Namietol aj, že žalovaný nepreukázal na základe akých podkladov realizoval vklady na súkromné účty, hoci na pojednávaní 28.4.2022 uviedol, že úhrady realizoval podľa e-mailovej komunikácie s Červeným, avšak túto nepredložil.

Žalobca uzavrel, že žalovaný v rámci preneseného bremena tvrdenia, ako aj dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného, dôkazné bremeno vo vzťahu k svojim tvrdeniam neuniesol.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu v celom rozsahu, včítane príslušenstva, alternatívne rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vráti súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu označil ho za nedôvodné.

Stotožnil s právnym záverom súdu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal uzavretie ústnej zmluvy o pôžičke, nepreukázal obsah práv a povinností zmluvných strán zo zmluvy o pôžičke ani vznik záväzku žalovaného vrátiť odovzdané peňažné prostriedky žalobcovi ako veriteľovi. Tvrdil, že obsahom dôkazného bremena, ktoré zaťažuje žalobcu, nie je len preukázanie samotného poskytnutia peňažných prostriedkov žalovanému (s poznámkou „pôžička“ v prevodnom príkaze), ale žalobca musí

preukázať zhodnú vôľu žalobcu a žalovaného uzavrieť zmluvu o pôžičke. Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/5/2019 zo 4.7.2019, tvrdil, že tento nie je aplikovateľný na toto súdne konanie, nakoľko ide o rozdielny skutkový stav, keďže v označenej veci sa žalovaný sám svojím správaním a snahou o uzavretie mimosúdnej dohody so žalobcom nepriamo priznal k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke. Nie je možné na základe označeného rozsudku prijať všeobecný záver o tom, že na preukázanie uzavretia ústnej zmluvy o pôžičke postačuje prevod peňažných prostriedkov, predloženie výpisu z účtu s uvedením poznámky a zaslanie predžalobnej výzvy. Súd preto správne skutkovo a právne vyhodnotil, že žalobca svoje dôkazné bremeno ohľadom skutkového tvrdenia o vôli strán uzavrieť zmluvu o pôžičke neunesol.

Pokiaľ žalobca napádal nevykonanie navrhnutého dôkazu výsluchom svedka D. F., žalovaný sa nestotožnil so žalobcom v tom, že by jeho výpoveďou mohlo dôjsť k odstráneniu pochybností, ktoré tvrdil žalobca, že vniesol do konania žalovaný, a k uneseniu dôkazného bremena žalobcu. Tvrdil, že navrhnutý dôkaz nemá potenciál preukázať rozhodný skutkový stav tvrdený žalobcom, ktorým je uzavretie ústnej zmluvy o pôžičke, a teda žalovaný uzavrel, že tento dôkaz pre vec samú nemá význam. Poukázal na to, že žalobca navrhol vypočuť svedka D. F. len k okolnostiam poskytnutia sumy 10.000 eur na účet žalovaného a k použitiu tejto sumy, nie k okolnostiam uzavretia samotnej zmluvy o pôžičke. Tiež, podľa názoru žalovaného, ani samotné odstránenie pochybností (ktoré podľa žalobcu mal do konania vniesť žalovaný) výpoveďou svedka Červeného by nebolo dostatočné na prijatie záveru o unesení dôkazného bremena žalobcu, t.j. záveru o preukázaní uzavretia ústnej zmluvy o pôžičke.

V súvislosti s námietkou žalobcu, že napadnutý rozsudok je zmätočný, pretože súd mal vo vzťahu k rovnakej skutočnosti (vyplateniu miezd na účty zamestnancov) v jednom bode rozsudku za to, že pôžičku ani nepreukazuje ani nevylučuje, a v ďalšom inom bode rozsudku už mala táto skutočnosť svedčiť o preukázaní dohody, ktorá popiera existenciu pôžičky medzi žalobcom a žalovaným, žalovaný uviedol, že uvedený záver súdu neznamena, že uvedená skutočnosť (dohoda o vyplatení miezd zamestnancom) nemôže byť protiargumentom k uzavretiu zmluvy o pôžičke. Ide len o dôkaz spochybňujúci uzavretie zmluvy o pôžičke a nie dôkaz, ktorý absolútne vylučuje uzavretie zmluvy o pôžičke a výlučne, na základe ktorého by súd žalobu zamietol. Tvrdil, že závery súdu prvej inštancie o dohode, predmetom ktorej malo byť vyplatenie miezd zamestnancov prostredníctvom žalovaného, nie sú v rozpore s vykonaným dokazovaním. Svedok D. G., rovnako ako on - žalovaný zhodne vo výpovediach uviedli, že na dome žalobcu mal byť prítomný svedok D. G., žalobca a svedok D. F. a ostatní svedkovia (včítane aj žalovaného) o predmetnej dohode ohľadne vyplatenia miezd zamestnancov prostredníctvom žalovaného vedeli, nie, že boli na dome žalobcu osobne prítomní.

V ostatnom v plnom rozsahu zotrval na svojich písomných, ako aj ústnych vyjadreniach daných v konaní pred súdom prvej inštancie. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že v konaní došlo k presunu bremena tvrdenia na žalovaného.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok potvrdil a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobca v odvolacej replike s tvrdeniami žalovaného vo vyjadrení nesúhlasil. Mal za to, že ústnu zmluvu o pôžičke v konaní preukázal. Výpis z účtu, ktorý predložil, preukazuje nielen samotný prevod peňažných prostriedkov, ale poznámka k tejto transakcii preukazuje účel finančného prevodu. Žalovaný platbu akceptoval bez akýchkoľvek výhrad voči uvedenej poznámke, a to až do predloženia písomnej výzvy žalobcu na vrátenie pôžičky. Účel poskytnutia peňažných prostriedkov mal žalobca za preukázaný. Nesúhlasil ani s vyjadrením žalovaného, že označený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/5/2019 nie je rozhodnutím vo veci s obdobným skutkovým stavom, aký je v tomto konaní. Odmietol záver žalovaného, že vo veci sp. zn. 9Co/5/2019 snahou o uzavretie mimosúdnej dohody žalovaný sa nepriamo priznal k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke.

K otázke nevykonania dôkazu výsluchom svedka D. F., kde žalovaný tvrdil, že ani výsluch tohto svedka by nemohol viesť k prijatiu záveru o unesení dôkazného bremena žalobcom, t.z. záveru o preukázaní uzavretia ústnej zmluvy o pôžičke, ale len prípadne k odstráneniu pochybností v okolnostiach týkajúcich sa poskytnutia sumy 10.000 eur na účet žalovaného a k použitiu tejto sumy. Žalobca uviedol, že svedok Červený by sa vedel vyjadriť práve k takým skutočnostiam, ktoré súd bral do úvahy pri rozhodovaní. Mal navrhnutý dôkaz vykonať, výsluchom mohli byť vyvrátené také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Opätovne poukázal na to, že súd síce nevykonal dôkaz výsluchom svedka Červeného, ale vykonal dôkaz výsluchom svedka G., ktorý nevypovedal k zmluve o pôžičke, ktorý pri uzavretí zmluvy nebol prítomný, ale ktorý vypovedal len k skutočnostiam tvrdným žalovaným. Namietol, že svedok F. za rovnakých podmienok ako Varga vypočutý nebol.

V ďalšom žalobca sa dotkol otázky iného možného právneho posúdenia ním uplatneného nároku, a to ako bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Poukázal v tej súvislosti

na názor Najvyššieho súdu ČR vyjadrený v rozsudku sp. zn. 21Cdo/4520/2007 z 11.12.2009, z ktorého citoval. Vychádzajúc z citovaného a označeného rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie mal za to, že v konaní nebola preukázaná zmluva o pôžičke medzi sporovými stranami. Zároveň však nebol preukázaný ani iný právny dôvod poskytnutia peňažného plnenia žalobcom žalovanému, keďže súd uzavrel že, ak žalobca nepreukázal uzavretie zmluvy o pôžičke so žalovaným, rozhodnutie musí vyznieť v jeho neprospech (zamietnutím žaloby) bez toho, aby sa súd musel ďalej zaoberať pravdivosťou tvrdení, ktoré sú súčasťou procesnej obrany žalovaného a vykonávať za týmto účelom dokazovanie. Dal do pozornosti, že v konaní bolo preukázané, že suma pôžičky bola prevedená z jeho účtu – žalobcu na účet žalovaného (predloženým výpisom z účtu s poznámkou), a teda za situácie, že táto suma, ktorú on – žalobca poskytol žalovanému nemá predstavovať pôžičku a žiadny iný právny dôvod tohto plnenia nebol v konaní preukázaný, je potrebné vziať do úvahy možnú právnu kvalifikáciu rozhodujúcich skutočností ako bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Keďže právne posúdenie veci je vecou súdu, ktorý nie je viazaný právnu kvalifikáciou nároku žalobcom, ak mal súd za to, že žalobca zmluvu o pôžičke medzi stranami nepreukázal a zároveň nebol v konaní preukázaný iný právny dôvod poskytnutia žalovanej sumy, mal za dôvodné, aby sa súd zaoberal možnou právnu kvalifikáciou uplatneného nároku ako nároku bez právneho dôvodu, teda ako bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného.

V ďalšom odkázal na svoju argumentáciu v odvolaní, na ktorom v celom rozsahu zotrval a navrhol, aby odvolací súd žalobe vyhovel.

6. Žalovaný v odvolacej duplike reagujúc na vyjadrenie žalobcu týkajúce sa možného iného právneho posúdenia uplatneného nároku, a to ako nároku na vrátenie žalovanej sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia, v súvislosti pokiaľ túto možnosť zmeny žalobca odôvodňoval poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 11.12.2009 sp. zn. 21Cdo/4520/2017, namietol žalovaný, že ide o rozhodnutie súdu iného štátu, ktoré podľa Najvyššieho súdu SR nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, ktorou by mal byť príslušný súd viazaný, a ktorá by mohla byť aplikovateľná na prejednávany prípad. Citoval v týchto súvislostiach z uznesenia NS SR sp. zn. 3Cdo/6/2017 zo 6. marca 2017 a z uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo/129/2017 z 31. októbra 2017. Argumentáciu žalobcu poukazujúceho na predmetný rozsudok NS ČR sp. zn. 21Cdo/4520/2017 tak nemal za súladnú s článkom 2 ods. 2 CSP. Avšak, uviedol, že aj za predpokladu prípustnosti aplikácie tohto rozsudku na prejednávany prípad, skutkovo je možné závery prijaté Najvyšším súdom ČR aplikovať len v prípade, ak žiadny iný právny dôvod plnenia peňazí nebol v konaní tvrdný. Zdôraznil, že v danom prípade táto podmienka nie je splnená, pretože iný právny dôvod plnenia žalobcu bol nielen tvrdný, ale i preukázaný, čo potvrdil aj súd prvej inštancie v bodoch 16. až 18. napadnutého rozsudku. Z dokazovania totiž vyplynul aj iný možný dôvod peňažného plnenia zo strany žalobcu, ktorý svedčí pre záver o pochybnostiach súdu, že skutočne došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke. Dôvodom peňažného plnenia žalobcu bolo financovanie dokončenia diela – výroby a montáže okien v rodinnom dome žalobcu a v skutočnosti boli peniaze určené obchodnej spoločnosti NorwisFiber s.r.o. (zhotoviteľovi diela), resp. jej konateľovi D. F. a žalovaný predstavoval len tzv. platobné miesto. Tieto skutočnosti podľa žalovaného boli v konaní preukázané.

Podaním z 24.11.2022 (č.l. 515) žalovaný svoju odvoláciu dupliku doplnil a pre prípad, ak by príslušný súd na základe podnetu žalobcu sa zaoberal možnou právnu kvalifikáciou uplatneného nároku ako nároku z bezdôvodného obohatenia, vzniesol námietku premlčania práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu uplynutia zákonnej subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na uplatnenie práva v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

7. Žalobca/odvolateľ vo vyjadrení, reagujúc na odvoláciu dupliku žalovaného uviedol, že je bežnou praxou, ak súdy Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach odkazujú na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít Českej republiky. To, že rozhodnutie iného štátu nespadá pod ustálenú rozhodovaciu prax SR nebráni tomu, aby sa konajúci súd v tejto veci predmetným rozhodnutím inšpiroval. Je na súde, aby v danej veci vyhodnotil, či uplatnený nárok predstavuje nevrátenú pôžičku, prípadne ho inak právne posúdil. V tejto súvislosti poukázal aj na názory Ústavného súdu SR vyjadrené v nálezoch sp. zn. IV.ÚS 459/2022 z 10.1.2023 a sp. zn. I.ÚS 115/2020 zo 6.10.2022. Poukázal na to, že právna úprava zmluvy o pôžičke či bezdôvodného obohatenia, ktorá sa na prejednávany prípad vzťahuje, bola v čase vydania predmetného rozsudku NS ČR totožná v SR aj ČR.

Pokiaľ žalovaný argumentoval, že v prejednanom prípade nebola splnená ani podmienka „že žiaden iný právny dôvod plnenia peňazí nebol v predmetnom konaní tvrdný“ a tvrdil, že v danej veci iný právny dôvod plnenia žalobcu bol nielen tvrdný, ale i preukázaný, čo potvrdil aj súd v bodoch 16. –

18. napadnutého rozsudku, žalobca sa s tvrdením žalovaného nestotožnil. Nesúhlasil s tým, že by súd prvej inštancie v napádanom rozsudku potvrdil, že bol v konaní preukázaný iný právny dôvod plnenia žalobcu ako pôžička. Práve naopak, súd prvej inštancie nikde v rozsudku, ani v bodoch 16. - 18., na ktoré poukázal žalovaný nepotvrzuje preukázanie tohto iného právneho dôvodu plnenia, ale sa spomína len ako iný možný dôvod plnenia. Dal do pozornosti, že nepostačuje, aby bol prípadný iný právny dôvod v konaní len tvrdný, ale musí byť preukázaný.

K námietke premlčania, žalobca uviedol, že pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby oprávnená osoba vedela, že poskytla plnenie, na ktoré povinná osoba nemá nárok. Mal za to, že vzhľadom na to, že uplatnený nárok 10.000 eur predstavuje pôžičku, ktorú sa mu žalovaný v zmysle zmluvy o pôžičke zaviazal vrátiť, túto sumu od počiatku ako pôžičku vymáhal, a preto nesúhlasil s tým, že možno prijať záver, že v prípade ak by bol uplatnený nárok súdom posúdený ako nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia, by subjektívna premlčacia doba už začala plynúť. Poukázal na rozhodnutie R 25/1986, v ktorom NS SSR uviedol, že na to, aby subjektívna premlčacia doba mohla žalobcovi začať plynúť, sa vyžaduje skutočná vedomosť žalobcu o tom, že bol získaný neoprávnený majetkový prospech a tom, kto ho získal. Žalobca však nielenže nemal skutočnú vedomosť o bezdôvodnom obohatení, ale táto vedomosť nie je ani len predpokladaná. Žalobca prevedenú peňažnú čiastku súdne vymáha od žalovaného ako pôžičku, pretože má za to, že dlžná suma je nevrátenou pôžičkou, v prospech čoho svedčia aj predložené dôkazy. Ak by bol nárok posúdený ako bezdôvodné obohatenie, nemožno prijať záver o tom, že subjektívna premlčacia doba už začala plynúť, resp. uplynula. Bez vedomosti o tom, že sa na jeho úkor niekto bezdôvodne obohatil, nemohol žalobca ani uplatniť svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a teda požadovať vydanie neoprávnené získaného majetkového prospechu. Na možnosť inej právnej kvalifikácie uplatneného nároku vo svojom vyjadrení z 3.11.2022 poukázal, pretože sa súd v predmetnej veci nestotožnil s jeho tvrdeniami o pôžičke, pričom zároveň nemal za preukázaný iný právny dôvod plnenia, napriek tomu že suma 10.000 eur bola prevedená z jeho účtu (žalobcu) na účet žalovaného, čo v konaní nebolo sporné.

Namietol aj, že námietka premlčania nebola žalovaným kvalifikovane uplatnená, keďže žalovaný neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti a dôkazy, z ktorých by bolo zrejmé, na základe čoho je možné dospieť k záveru, že ním – žalobcom uplatnený nárok je premlčaný. Žalovaný námietku premlčania ani riadne neodôvodnil, nepodložil ju žiadnymi relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v prípade tejto skutočnosti spočíva na jeho strane. Ak žalovaný námietku premlčania vzniesol, bolo jeho povinnosťou preukázať skutočnosti na určenie začiatku plynutia premlčacej doby. Žalovaný si však vo vzťahu k tejto námietke nespĺnil ani povinnosť tvrdiť relevantné skutočnosti vo vzťahu k okolnostiam údajného premlčania nároku žalobcu, ani povinnosť svoje tvrdenie dokázať.

Žalobca zotrval na podanom odvolaní v celom rozsahu.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) na základe odvolania podaného včas žalobcom ako oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie je opodstatnené a boli naplnené predpoklady na jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP a § 391 ods. 2 CSP).

9. Žalovaný/odvolateľ v odvolaní označil odvolacie dôvody: podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP tvrdil, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to postupom v rozpore s povinnosťou dať jasnú a zreteľnú odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ktoré majú pre vec podstatný význam, v zmysle § 365 ods. 1 písm. e/ CSP namietal, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, konkrétne nevykonal výsluch svedka Červeného a podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ CSP dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal svoje tvrdenie, že medzi ním a žalovaným bola ústnou formou uzavretá zmluva o pôžičke, titulom vrátenia ktorej si žalobou uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie 10.000 eur. Konštatoval, že žalobca nepreukázal obsah práv a povinností zmluvných strán zo zmluvy o pôžičke, ani vznik záväzku žalovaného vrátiť odovzdané peňažné prostriedky žalobcovi ako veriteľovi. Žalobcom za účelom preukázania existencie záväzkovo-právneho vzťahu medzi ním a žalovaným (založeného zmluvou o pôžičke) predložený výpis

z bankového účtu z 23.3.2018 o poukázaní sumy 10.000 eur žalobcom na účet žalovaného s poznámkou „Pôžička pre B. D. do 18.7.2018“, výzvu na vrátenie pôžičky z 25.3.2019 a predžalobnú výzvu na úhradu pohľadávky z 8.1.2021 vrátane preukázania doručenia týchto výziev žalovanému, nemal súd za dôkazy preukazujúce existenciu zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným. Dôvodil, že samotnému prevodu peňažných prostriedkov na inú osobu nemožno pričítať právne účinky, ktoré nastávajú pri prejavoch, ktorými účastníci vyjadrujú zhodnú vôľu uzavrieť zmluvu o pôžičke. Vychádzal z toho, že v prípadoch ak je prejav vôle uskutočnený mlčky (konkludentne) sa uplatňuje pravidlo, ktoré dovoľuje na ňu (vôľu) prihliadať, len pokiaľ/len ak (vzhľadom na všetky okolnosti) sú vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, že tu vôľa je a tiež i to, aká je táto vôľa (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7MCdo 12/2011).

11. Konkretizujúc uplatnené odvolacie dôvody, odvolateľ sa nestotožnil s dôvodmi súdu, že nepreukázal svoje tvrdenie o uzavretí ústnej zmluvy o pôžičke so žalovaným. Mal za to, že výpisom z účtu z 23.3.2018 s poznámkou, popisom transakcie v znení: „Pôžička pre B. D. do 18.7.18“ a výzvou na vrátenie pôžičky uzavretie ústnej zmluvy preukázal.

12. Akékoľvek, resp. všetky pochybnosti o tom, že v danej veci bola vôľa uzavrieť zmluvu o pôžičke súd vylúčené nemal, zohľadniac, že žalovaný poprel uzavretie zmluvy o pôžičke so žalobcom a tvrdil iný dôvod poukázania žalobcom finančnej sumy 10.000 eur na jeho účet (a to dohodu o poukázaní sumy 10.000 eur žalobcom na účet žalovaného za účelom jej použitia na zabezpečenie podmienok pre dokončenie diela – výroby a montáže okien a dverí na RD žalobcu, ktoré pre žalobcu zhotovoval zhotoviteľ NorwisFiber, ktorý sa ocitol vo finančných problémoch znemožňujúcich mu dodržanie záväzku zo zmluvy o dielo so žalobcom; žalovaný predstavoval len tzv. platobné miesto, aby sa zabránilo zneužitiu finančných prostriedkov, ak by tieto boli poukázané žalobcom priamo na účet zhotoviteľa, ktoré hrozilo zo strany konateľa spoločnosti zhotoviteľa B.; argumentoval, že 23.3.2018 poukázané finančné prostriedky ešte v ten istý deň poukázal/previedol na účty zamestnancov zhotoviteľa, aby títo nastúpili do práce a došlo nimi k dokončeniu diela). V dôsledku chýbajúcej vôle, resp. nepreukázanej vôle uzavrieť zmluvu o pôžičke, mal súd žalobcom predložené listinné dôkazy, včítane výpisu z účtu (žalobcu) o poukázaní sumy 10.000 eur na účet žalovaného, hoc aj s poznámkou „Pôžička pre B. D. do 18.7.2018“, za nepostačujúce na preukázanie existencie zmluvného vzťahu z pôžičky medzi žalobcom a žalovaným, ktorú situáciu vyhodnotil ako neunesenie dôkazného bremena žalobcu. Na základe neunesenia dôkazného bremena žalobcom žalobu zamietol a to „bez toho, aby sa musel ďalej zaoberať pravdivosťou tvrdení, ktoré sú súčasťou procesnej obrany žalovaného a za týmto účelom vykonávať dokazovanie“ (odsek 33. posledná veta odôvodnenia rozsudku).

13. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožnil a považuje ho za nesprávne posúdenie otázky rozloženia dôkazného bremena medzi strany sporu.

14. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

15. Podľa § 151 ods. 2 CSP, ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

16. Rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musí strana sporu preukázať) v zásade určuje hmotnoprávna norma, ktorá má byť na daný vzťah aplikovaná. Teda ak sa domáha žalobca vrátenia určitej peňažnej čiastky s tvrdením, že túto čiastku žalovanému požičal, t.z. zaplatil na jeho účet, zaťažuje ho dôkazné bremeno o tomto tvrdení. Naopak, bolo na žalovanom, ak tvrdil, že plnenie prijal len ako tzv. platobné miesto, resp. sprostredkovateľ za účelom použitia týchto prijatých peňažných prostriedkov na vyplatenie miezd zamestnancom zhotoviteľa, aby títo nastúpili na výkon prác za účelom dokončenia diela zhotoviteľa NorwisFiber - dodávky a montáže okien a dverí na rodinnom dome žalovaného, aby preukázal existenciu a obsah takej dohody, z ktorej vyvodzuje, že nie jej povinný žalobcovi od neho prijaté peňažné prostriedky vrátiť. Nestačí, len tvrdenie žalovaného o údajnej takej dohode, ale keďže ju žalobca popiera, je pravdivosť tvrdenia žalovaného sporná a teda musí byť v konaní preukázaná. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností zaťažuje tú stranu sporu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivejšie právne dôsledky.

17. Z uvedených dôvodov súd nevykonal ani dokazovanie výsluchom svedka D. F., ktorého žalobca navrhol vypočúť k okolnostiam poskytnutia uvedenej sumy, ako aj k skutočnostiam týkajúcim sa použitia sumy, ktorú poukázal na účet žalovaného. Konštatujúc, že predmetom tohto konania bolo skúmanie, či medzi sporovými stranami bola uzavretá zmluva o pôžičke, pričom mal za to, že uvedené skutkové tvrdenie žalobcu nepodporil žiaden dôkaz a D. F. ani nikto iný podľa vlastného tvrdenia žalobcu pri uzatváraní zmluvy o pôžičke prítomný nebol.

18. Odvolací súd v súvislosti s procesnou obranou žalovaného a jeho tvrdením, že predstavoval len tzv. platobné miesto na poukázanie zhotoviteľovi diela sumy 10.000 eur ako dodatočnej platby žalobcu za účelom dokončenia diela má za to (ad odsek 16. vyššie), že došlo k presunu dôkazného bremena na žalovaného, to znamená, bolo na žalovanom, aby tvrdené skutočnosti (ktorými popieral tvrdenia žalobcu) preukázal. Zohľadniac skutkový stav, resp. vychádzajúc zo skutkového stavu tak, ako bol tento zistený súdom prvej inštancie, je zrejmé, že žalovaný síce spochybnil žalobné tvrdenie žalobcu, že išlo o pôžičku (ktorú žalobca preukázal poukázaním sumy 10.000 eur na účet žalovaného a výzvou na vrátenie pôžičky), ale nepreukázal svoju procesnú obranu, tvrdenia, podľa ktorých predstavoval len tzv. platobné miesto, resp. bol sprostredkovateľom. Nepreukázal, že s poukázanými peňažnými prostriedkami v sume 10.000 eur ďalej naložil ním tvrdeným spôsobom a to tieto za účelom zabezpečenia pokračovania v prácach na dodávke a montáži okien a dverí na rodinnom dome žalobcu poskytol/zaplatil na účty zamestnancov zhotoviteľa, aby nastúpili do práce (aj jeho tvrdenia v tejto súvislosti sa vzťahovali len na sumu 4.500 eur) a ďalšie finančné prostriedky vyplatil rôznym osobám na rôzne účely, ktoré mali súvisieť s dokončením diela.

19. Tieto tvrdenia žalovaného zostali sporné, pretože žalobca s nim nesúhlasil a žalovaný ich nepreukázal. Nie je zrejmé, kto a s kým, kedy a akú dohodu o tom (že žalobca zaplatí dodatočnú sumu na zabezpečenie dokončenia diela a to na účet žalovaného a žalovaný potom tak zaplatené peniaze sprostredkuje ďalej na zabezpečenie dohodnutého účelu ich poskytnutia) uzavrel. Podľa výpovede svedka G. na pojednávaní 28.4.2022 (viď zápisnica o pojednávaní z 28.4.2022), „na dome žalobcu“, na ktorom mieste podľa tvrdenia žalovaného malo k dohode dôjsť, žalovaný vôbec nebol ani prítomný. Ohľadne uzavretia dohody, kto, kedy a ako s ním dohodol podmienky jeho činnosti, že bude „platobným miestom“ netvrdil žiadne skutkové okolnosti. Aké záväzky/povinnosti z toho preň vyplynuli, ako mal naložiť so sumou 10.000 eur, keď tvrdil, že bola poukázaná na jeho účet žalobcom ako dodatočná platba za účelom zabezpečenia dokončenia diela, neuviedol. Nie je zrejmé a netvrdil ani, akými pokynmi sa mal pritom riadiť.

20. Procesnú obranu žalovaného o existencii dohody, že suma 10.000 eur na dokončenie zákazky žalobcu bude realizovaná prostredníctvom žalovaného, mal súd za dostatočne preukázanú výpoveďou svedka Vargu (viď odsek 22. odôvodnenia rozsudku), vkladovými lístkami (viď odsek 23. odôvodnenia), ako i vychádzal, resp. akceptoval bez dôkazov vyjadrenia žalovaného o použití ďalšej sumy nad sumu 4.500 eur, t.z. sumy 5.500 eur na rôzne iné platby (viď odsek 22. odôvodnenia).

21. Súd mal tiež preukázané, že sa v plnení dohodnutého diela pokračovalo až na základe novej dohody uzavretej medzi žalobcom a konateľom dodávateľa NorwisFiber D. F. a to po zaplatení ďalších platieb žalobcom nad rámec dohodnutej ceny za dielo, a to z výpovedí žalobcu a svedkov v trestnom konaní. Tiež dôvodil, poukážuc na rozhodnutia vyšetrovateľov a prokuratúry v trestnom konaní, že tieto skutočnosti považovali za preukázané aj v trestnej veci konajúce orgány. Žalobca/odvolateľ spochybnil uvedený záver súdu, ktorý mal nasvedčovať správnosti, resp. pravdivosti procesnej obrany žalovaného a vyvracať žalobné tvrdenie žalobcu, s tým, že ide len o všeobecný záver bez konkrétností (najmä pokiaľ ide o sumu tzv. ďalších platieb), avšak v spojení s dôkazmi, na ktoré súd v tej súvislosti odkázal pod písmenami a/ až d/ bodu 21. odôvodnenia nie je spôsobilým dôkazom na vyvrátenie jeho tvrdenia, že sumu 10.000 eur dňa 23.3.2018 poukázal žalovanému ako sumu ústne dohodnutej pôžičky, čo žalobca uviedol aj v prevodnom príkaze. Pritom tvrdenia, resp. závery z dokazovania v trestnej veci, na ktoré súd poukázal pod písmenami b/ a c/, sú len všeobecné, nevyplyva z nich a nepreukazujú výšku sumy, na ktorej sa mali žalobca s konateľom Červeným ako na tzv. ďalšej platbe na dielo dohodnúť. Dôvodne namietal žalobca nesprávnosť argumentov súdu, aj pokiaľ pod písm. a/ súd na preukázanie dohody o tzv. dodatočnom financovaní dokončenia diela poukázal na výpoveď žalobcu pri podaní trestného oznámenia 12.2.2018, z ktorej mal sám priznať, že „sa nanovo spustila zákazka“ až na základe jeho tzv. ďalších platieb; správne argumentoval, že ide o jeho výpoveď z 12.2.2018, avšak sumu 10.000 eur poukázal na účet žalovaného až 23.3.2018, a teda suma 10.000

nie je „naviac“, resp. dodatočnou platbou. Nesprávne argumentoval súd aj pokiaľ pod písm. d/ bodu 21. odôvodnenia uzavrel, že sám žalobca vypovedal na pojednávaní 19.10.2021, resp. z jeho výpovede malo vyplývať, že okná mu boli dodané na základe nových platieb vo výške cca 21.000 eur; žalobca totiž vypovedal: „Okná mi boli dodané asi za cca 21.000 eur.“ Z citovanej vety žalobcu nevyplýva, tak ako uzavrel súd, že by bol žalobca vypovedal, že ide o sumu „nových platieb“, ani z kontextu výpovede. Uvedené skutočnosti, podľa názoru odvolacieho súdu, tvrdenie žalobcu o poukázaní sumy 10.000 eur na účet žalovaného titulom poskytnutia pôžičky, nevyvracajú.

22. V tej súvislosti mal súd za ďalšiu podstatnú okolnosť, v kontexte ktorej hodnotil pravdivosť tvrdenia žalobcu o uzavretí zmluvy o pôžičke medzi ním a žalovaným, konanie, resp. postup žalobcu, ktorý podľa jeho vlastnej výpovede v trestnom konaní vyzval konateľa B. na zaplatenie 41.000 eur titulom vrátenia pôžičky, aj keď uvedenú sumu poukázal na účet, číslo ktorého mu Ruisl oznámil, na úhradu zálohy na dielo. Súd hodnotiac vykonané dokazovanie vyhodnotil, že obdobne konal, resp. postupoval žalobca aj pri poukázaní sumy 10.000 eur na účet žalovaného, účel ktorej platby z opatrnosti označil ako „pôžička pre D. B.“, avšak v skutočnosti sumu poukazoval, aby bola použitá titulom dodatočnej platby za účelom dokončenia diela. Žalobca tento záver súdu prvej inštancie spochybnil a jeho spochybnenie sa javí byť vzhľadom na už uvedené, dôvodné. Hodnotenie pravdivosti tvrdení žalobcu o uzavretí zmluvy o pôžičke so žalovaným v kontexte iného jeho konania (ako nepravdivých) je za daného skutkového stavu predčasné.

23. Odvolací súd dáva za pravdu žalobcovi/odvolateľovi a stotožňuje sa s jeho nesúhlasnými námietkami týkajúcimi sa spôsobu vyhodnotenia dokazovania. Ani podľa odvolacieho súdu totiž žalovaný svoju procesnú obranu nepreukázal.

24. Žalovaným na obranu proti nároku žalobcu tvrdené skutkové okolnosti, zostali sporné. Pokiaľ žalovaný tvrdil, spočiatku, že sumu 10.000 eur, neskôr už len 4.500 eur poukázal ako sprostredkovateľ/ platobné miesto na účty zamestnancov firmy H. L. a predložil na preukázanie toho vkladové lístky o poukázaní hotovostných súm v rôznej výške na rôzne účty, žalobca dôvodne spochybnil, že vkladové lístky samé o sebe nepreukazujú, že ide o účty zamestnancov žalovaného, účty nie sú nijako označené a na predložených vkladových lístkoch nie je uvedený ani účel platieb. Nesporné je len to, že išlo o platby realizované dňa 23.3.2018 s výnimkou tou, že prijatie žalovaným tvrdenej platby jemu ako zamestnancovi zhotoviteľa na účet, potvrdil svedok G., s tým, že išlo o účet jeho priateľky. Žalovaný aj keď tvrdil, že sa riadil pokynmi konateľa zhotoviteľa Červeného, údajne daných mu e-mailovou komunikáciou, ktorú tvrdil že predložil, nepredložil a ani svoje tvrdenia v tom smere nepreukázal. Opodstatnené sú odvolacie námietky žalobcu aj vo vzťahu k spôsobu preukázania naloženia/použitia zostávajúcej časti 5.500 eur zo sumy 10.000 eur. Len prijatie sumy 500 eur potvrdil svedok G., že dostal od žalovaného na „hotovostné výdavky“, aj keď žalovaný tvrdil, že išlo o sumu 1.500 eur, ktoré G. na hotovostné výdavky odovzdal. Ďalšie tvrdenia žalovaného týkajúce sa naloženia s touto sumou nielenže nie sú vôbec konkrétne, ale ani neboli preukázané, a aj samotné tvrdené určenie, napr. na poplatok na konkurz, notársky poplatok..., je dôvodne žalobcom spochybnené.

25. Vzhľadom na žalobcom tvrdené a medzi stranami aj nesporné poukázanie sumy 10.000 eur na účet žalovaného, keď žalobcom tvrdený účel jej poskytnutia (pôžička pre žalovaného) bol žalovaným rozporovaný, nemožno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena žalobcom na preukázanie svojho tvrdenia ohľadne poskytnutia pôžičky žalovanému, nebol dôvod resp. nemusel sa súd zaoberať pravdivosťou tvrdení žalovaného predstavujúcich jeho procesnú obranu. Došlo totiž k presunu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného. Bolo preto na žalovanom, aby preukázal, že bol len tzv. platobným miestom, resp. sprostredkovateľom a teda riadil sa pokynmi, prípadne inak a ako a tiež aby preukázal ako so sumou 10.000 eur poukázanej žalobcom na jeho účet, naložil. Svoje tvrdenia o plnení úlohy sprostredkovateľa resp. platobného miesta a v tej súvislosti použitia sumy 10.000 eur, nepreukázal. Keďže suma 10.000 eur bola bez akýchkoľvek pochybností žalobcom na účet žalovaného poukázaná, súd sa mal zaoberať otázkou, či nebol daný iný právny dôvod (než titulom vrátenia pôžičky) na priznanie nároku žalobcovi. Za takejto dôkaznej situácie neobstojí ani odôvodnenie zamietnutia vykonania dokazovania výsluchom svedka Červeného.

26. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolaciemu súdu neostala iná možnosť, len zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/,c/ CSP a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Po vrátení veci súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vec opätovne prejedná a rozhodne. Prioritne doplní dokazovanie, ktoré nevykonal, a to na základe návrhu žalobcu výsluch svedka Červeného (v prípade pretrvávania jeho nepriaznivého zdravotného stavu, ktorý vyplynul zo spisu, napr. aj jeho výsluchom dožiadaným súdom alebo postupom podľa § 196 ods. 3 CSP), prípadne na základe návrhov sporových strán na vykonanie ďalšieho dokazovania po zrušení rozsudku a vrátení veci späť, zväži vykonanie i prípadných ďalších navrhnutých dôkazov, vykonané dokazovanie vyhodnotí plne v súlade s § 191 CSP, zohľadniac pritom správne rozloženie dôkazného bremena medzi žalobcu a žalovaného v závislosti od ich skutkových tvrdení. Nespornou skutočnosťou je poskytnutie sumy 10.000 eur žalobcom žalovanému na jeho účet a preto v závislosti od ďalších zistení a ustálenia skutkového stavu bude súd povinný zaoberať sa aj otázkou naznačenou odvolateľom, možným priznaním nároku žalobcovi z iného právneho dôvodu, napr. titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Rozhodnutie následne odôvodní tak, aby sa dôsledne, presvedčivo a logicky vysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán, s námietkami uvedenými v odvolaní a zároveň aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

28. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov: 3 hlasy (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje

sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).